

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξά-
μην δραχ. 55. Τρίμην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐδὲποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 21 Αὐγούστου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 38

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλλὰ βεβαίως πὼς αὐτὰ πιά ἦ-
ταν περασμένα-ξεχασμένα κι' ὑπό-
σχονταν πὼς ποτὲ στὸ ἔξῃς δὲν θὰ
μάλλωναν, παρὰ θὰ ζοῦ-
σαν σὰν καλοὶ κι' ἀγαπη-
μένοι φίλοι. Πρόσθεταν
μάλιστα πὼς εἶχαν βαρε-
θεῖ τίς διακοπὲς καὶ δὲν
ἔδλεπαν τὴν ὥρα νάρθη δ
Σεπτέμβρης γιὰ νὰ γυρί-
σουν στὸ Δύκειο καὶ νὰ
ξαναρχίσουν τὴν ὥρα μα-
θητικὴ ζωὴ.

Τὸ πρῶτ, οἱ Βραζιλιανοὶ
ξέβγαλαν τοὺς φίλους τους
καὶ τοὺς συνώδευσαν ὡς
ἓνα μεγάλο διάστημα πέρα
ἀπὸ τὸ χωριό. Κι' ἔσαν
τοὺς ἀποχαιρέτησαν γιὰ νὰ
γυρίσουν στὴ βίλλα, τοὺς
εὐχήθηκαν μ' ὅλη τους
τὴν καρδιά :

— Καλὸ Σεπτέμβρη,
παιδιά ! Καλὴ ἀντάμωση !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΙ'

Πόθος, Ἀθῶς, Ἀραμῖς,
οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες

Μιά ὥρα σχεδὸν οἱ τέσ-
σερις ταξιδιώτες περπάτη-
σαν χωρὶς νὰ νοῖξουν τὸ στό-
μα τους. Συλλογίζονταν
τὴ χθεσινὸ βράδυ πύρ-
καϊά, τὴν κίνδυνον τῶν συμ-
μαθητῶν τους καὶ τὸ και-
νούργιον τους μικρὸ ἀνδρα-
γάθημα.

Ἀξαφνὰ ὁ Μάριος, κοι-
τάζοντας μπροστά του, φώ-
ναξε μὲ χαρὰ :

— Παιδιά ! νά τη ! νά
τη !

Κι' ἔδειχνε ἀντίκρυ ἓνα
μέρος ὅπου φαίνονταν
μακριὰ καὶ ἀμυδρὰ μερι-
κά σπίτια.

— Ποιά, καλέ ; ἔκαμε ὁ Σαϊζάνης.
— Φίλοι μου ! ἀποκρίθηκε ὁ Μά-
ριος, αὐτὸ ποὺ βλέπετε ἐκεῖ πέρα εἶ-
ναι ἡ ἐπαρχία μου. Ἄρα φτάσουμε

σ' ἐκεῖνη τὴν πόλιν, δὲν θὰ μᾶς μέ-
νουν παρὰ λίγες ὥρες γιὰ νὰ πάμε
στὴν Τέρβη, τὴν ἀγαπημένη μου Τέρ-
βη, ὅπου θὰ ξυνοῦ νὰ ἴδω τοὺς γονεῖς
μου. Κι' αὐτὸ σὲ σὰς θὰ τὸ χρωστῶ,
καλοὶ μου φίλοι. Καταλαβαίνετε λοι-
πὸν γιὰτὶ χαίρω τόσο πολὺ ;

— Ναι, ναι, φιθύριζαν μὲ συγκίνη-
ση οἱ ἄλλοι.

— Ἀχ ! πόσο θὰ χα-
ροῦν ὁ πατέρας μου κι' ἡ
μητέρα μου ! πρόσθεσε ὁ
Μάριος μὲ δακρυσιμένα ἀπ' τὴ
συγκίνηση μάτια.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἦ-
ταν ἑτοιμοὶ νὰ κλάψουν.
Καὶ γιὰ νὰ τὸ προλάβῃ
αὐτό, ὁ Δουμποδάνος ἐφώ-
ναξε φαιδρά :

— Ἐ, παιδιά ! ἀφήστε
τώρα τίς συγκινήσεις. Κι'
ἐμπρός ! βῆμα ταχύ !

Ἐτάχυναν τὸ βῆμα τους
καὶ σὲ μιὰ ὥρα ἔφτασαν στὴ
μικρὴ πόλιν ποὺ εἶχαν ἴδει
ἀπὸ μακριά, καὶ ξεκούρά-
σθηκαν σ' ἓνα ξενοδοχεῖο.
Ἐπειτα πάλι ξεκίνησαν,
γιὰ νὰ φθάσουν τὸ βράδυ
σὲ μιὰ ἄλλη μικρὴ πόλιν,
ὅπου εἶχαν σκοπὸ νὰ πε-
ράσουν τὴ νύχτα τους, γιὰ-
τί, καθὼς ξέρουμε, δὲν ὁ-
δοποροῦσαν νύχτα.

Περνοῦσαν τώρα μιὰ με-
γάλη πεδιάδα περικυκλω-
μένη ἀπὸ δάση πυκνά.
Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἦταν
ἀμπέλια καὶ καλύβες.

Ἐπειτα μπήκαν σ' ἓνα
δάσος, ὅπου ἔτρεχε ἓνα πο-
τάμι μὲ νερὰ καθαρῶτατα.

— Παιδιά, κολυμπᾶμε ;
ἐπρότεινε ὁ Δουμποδάνος.

Τὸ δέχθηκαν πρόθυμα,
ἐβγαλαν τὰ ρούχα τους,
ἐκάθισαν λίγο νὰ ξεϊδρώ-
σουν κι' ὕστερα ἔπεσαν στὸ
ποτάμι. Καλοὶ κολυμπη-
στὲς, πήγαν στὰ βαθιά,
κυνηγήθηκαν, ἐπαιξαν, καὶ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πὼς σὰς φαίνεται τὸ καινούργιον μου φόρεμα ; Ἐμένα
δὲν μ' ἐνθουσιάζει. . .

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Πριγκίπισσαν τῶν Παρισίων.

βγήκαν κατευχαριστημένοι. Πολύ τους ξεκούρασε αυτό το δροσερό λουτρό κι' ήταν έτοιμοι να εξακολουθήσουν με νέα όρμητή το ταξίδι τους, που άλλωστε πλησίαζε στο τέλος. Πριν ξεκινήσουν όμως εκάθησαν πάλι κάτω από τα δέντρα που ή σκιά τους δεν ήταν τόσο πυκνή, αλλά είχε και λίγο ήλιο. Μόνο ο Μοντανής στεκόταν όρθιος και κοίταζε δρόγυρα τώρα το ποταμό. "Αξαφνα ρώτησε :

— Καλέ, τί είναι κείνος ο πύργος, κεϊ-πέρα στην άκροδασιά; Τί παλιδός που φαίνεται! "Εσύ, Μάριε, που είσαι απ' αυτά τα μέρη, θά τον γνωρίζεις.

— Και βέβαια τον γνωρίζω! Αποκρίθηκε ζωηρά ο Μάριος. Αυτός είναι ο περίφημος πύργος του "Αρτανιάν!

— Τοῦ "Αρτανιάν;

— Μάλιστα!

"Ο Δουμποδάνος κι' ο Σκιζάνης σηκώθηκαν να ιδούν κι' αυτοί τον παλιό πύργο. "Επειτα, βλέποντας το Μάριο συλλογισμένο βαθιά, τον ρώτησαν :

— "Ε, Μάριε, τί συλλογέσαι; Σου θυμίζει τίποτα αυτός ο πύργος; "Εχει καμμιὰ ιστορία που προσπαθείς να τη θυμηθής; Πές μας την, αν είναι ωραία.

"Ο Μάριος αντανάχθηκε σά να ξυπνοῦσε.

— Ναί, είπε, κάτι συλλογιέμαι... Είναι πολύ περίεργο... Και θά σάς το πω, γιατί ενδιαφέρει όλους μας.

— Σ' ακούμε, λέγε! είπαν οι άλλοι τρεις.

— Καθίστε λοιπόν!

"Εκάθησαν πάλι κάτω από τα δέντρα κι' ο Μάριος τους διηγήθηκε :

— Είναι μιὰ ιστορία, αγαπητοί μου φίλοι, που πολλές φορές μου τη διηγήθηκε ο πατέρας μου. Την έδιδε σ' ένα βιβλίο, γραμμένο από τον περίφημο μυθιστοριογράφο "Αλέξανδρο Δουμά, που λέγεται «Οι τρεις Σωματοφύλακες». Θά σάς τη διηγηθώ τώρα και θά ιδήτε πόσο μοιάζει με τη δική μας.

Τό προσέμιο αυτό έκίνησε πολύ την περιέργεια των τριών άκροατών, που άνοιξαν ταυτιά τους για ν' ακούσουν. "Ο Μάριος εξακολούθησε :

— "Εγινε πριν από τριακόσια σχεδόν χρόνια. Τρεις ευγενείς της εποχής εκείνης, μαζί μ' ένα συμπατριώτη μου, έκαμαν θαύματα ανδρείας και τὰ δνόματ' τους έμειναν άθανάτα. Φανταστήτε μόνο πώς μιὰ φορά έσωσαν από μεγάλο κίνδυνο μιὰ βασιλίσσα, που την έλεγαν "Αννα της Αυστρίας, και τὰ έβαλαν μ' έναν ισχυρότατο πρωθυπουργό της Γαλ

λίας, τον καρδινάλιο Ρισελιέ, που τον έμάθαμε στην "Ιστορία μας. Αυτός μάλιστα στο τέλος θέλησε να τους πάρη με το μέρος του, γιατί κατάλαβε την έξυπνάδα και την ανδρεία τους. Κάποτε πάλι, αυτοί μόνοι, οι τέσσερις, κυρίεψαν ένα δούρωμα, που το υπερασπιζόταν δόκληρος στρατός!

— Μά τί ήταν αυτοί; ρώτησε ο Δουμποδάνος; στρατιώτες, αξιωματικοί;

— Μά δεν ακούσατε; "Ηταν σωματοφύλακες του βασιλέα Λουδοβίκου ΙΓ' με άρχηγό τους κάποιον λοχαγό Τρεβίλ. "Ανήκαν δηλαδή στη βασιλική φρουρά.

— Και το δούρωμα που κυρίεψαν, πώς ήταν;

— "Ο πατέρας μου που διάβασε το βιβλίο, μου είπε πώς ήταν ένα μικρό κτίριο τετράγωνο, όπου μπορούσε κανένας να κρύβεται και να πολεμά. Οι τρεις λοιπόν σωματοφύλακες κι' ο σύντροφός τους στοιχημάτισαν να το κυριεύσουν έτσι για γούστο, να γευματίσουν εκεί και να μείνουν μιὰ δάκκερη ώρα με το ρολόι στο χέρι.

— Και το κατάφεραν;

— "Ω! και με το παραπάνω! "Οχι μιὰ, αλλά δυο ώρες μπόρεσαν να μείνουν στην επικίνδυνη εκείνη θέση, περικυκλωμένοι από τόσους έχθρους.

— Θαυμάσιο κατορθώμα!

— Και πόσα άλλα δεν έκαμαν!

Πήγαν έπειτα στην "Αγγλία, με κάποια αποστολή, κι' έπιχείρησαν να σώσουν τον δυστυχισμένο βασιλέα Κάρολο Α' που ήταν αιχμάλωτος των επαναστατημένων "Αγγλων. "Αλλ' αυτό δεν το κατάφεραν — ήταν υπεράνθρωπο — κι' ο Κάρολος, καθώς ξέρουμε από την "Ιστορία, κατεμνήθηκε.

— "Ετσι έ; έκαμε ο Δουμποδάνος. Φαίνεται πραγματικώς πώς αυτοί οι τέσσερις πρόγονοί μας ήταν ήρωες μεγάλοι. Δεν βλέπω όμως στην ιστορία τους καμμιὰ σχέση με τη δική μας. Γιατί είπατε πώς τους μοιάζουμε;

— Τώρα θά σάς το εξηγήσω, άποκρίθηκε ο Μάριος. Κι' ακούστε να ιδήτε πόσες ομοιότητες έχει η παλιά αυτή ιστορία με τη δική μας. "Ο "Αρτανιάν ξεκίνησε ένα πρωί απ' αυτόν έδω τον πύργο, καθάλλα σ' ένα γελοίο κίτρινο άλογο, για να πάη στο Παρίσι και να γίνη σωματοφύλακας. Είχε κι' ένα συστατικό γράμμα για τον λοχαγό Τρεβίλ. "Αλλά το γράμμα αυτό του τέκλεψαν στο δρόμο. Πρώτη άτυχία. "Επειτα, εκεί που περίμενε να παρουσιασθ' στον Τρεβίλ, τσικώθηκε για διάφορες ατίεες με τρεις σωματοφύλακες, τον Πόρθο, τον "Αθω και τον "Αρχμ, που φυσι-

κά πρώτη φορά τους έβλεπε. Τ'έν έκάλεσαν κι' οι τρεις σ' ένα μονομαχία και του ώρισαν να συναντηθ'όν στο ίδιο μέρος. "Ο "Αρτανιάν έπήγε. Πήγαν κι' οι τρεις σωματοφύλακες. "Αλλά πριν άρχίσουν οι μονομαχίες, έφτασαν εκεί κάτι άλλοι έχθροι τους και τους ρίχθηκαν. "Ο "Αρτανιάν πήγε με το μέρος των σωματοφύλακων. Μαζί κι' οι τέσσερις, κατατρόπωσαν τους έχθρους. "Εδωσαν τότε τὰ χέρια κι' έγιναν φίλοι πιστοί και άχώριστοι.

— Τώρα άρχίζω να καταλαβαίνω, είπε ο Σκιζάνης. Θέλεις να πής, Μάριε, πώς έσύ είσαι ο "Αρτανιάν;

(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και ΓΡ. Ξ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

«ΣΚΟΥΖΙ»

"Ενας Ρωμιάς είχε βγάλει περίπατο το σκυλί του. "Ενας "Ιταλός, από άπροσεξία, του έπάτησε την ουρά. Τό σκυλί άρχισε να ξεφωνίζει. "Ο "Ιταλός, γυρίζοντας, λέει στο Ρωμιά μ' ευγένεια :

— Σ κ ο ὺ ζ ι ! (συγγνώμη).

Κι' ο Ρωμιάς που δεν ξέρει "Ιταλικά, ούτε φαντάζεται πώς έχει να κάμω με ξένο, άφου άκουσε μιὰ λέξη... έλληνική, άπανιτ' με θυμά :

— "Αμ τέτοια πατησιά του έδωσες, χριστιανέ μου, κι' ήθελες να μ'ή σ κ ο ὺ ζ η ; !...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τή νύχτα, στο παράθυρό μου. Και πέρα, των λευκών σπιτιών τὸ φῶς Σάν μιὰ παρηγοριά του έρμου δρόμου.

"Εγώ είμαι μόνη, κι' είστε έσείς, σπιτάκια, Καθώς σ'άς άγκαλιάζει ο Ουρανός Τό ένα κοντά σ' άλλο, τ' άδερφάκια.

"Εγώ έχω απ' όλα, μὰ τίποτα δεν έχω! Ποθῶ την ιδική σας συντροφιά Στην έρημιά μου άπόψε δεν άντέχω.

Θέλω ν'αρθῶ νάνοίξω όλες τις θύρες Νά μ'πῶ μέσ' σ'ά δωμάτια σά Σκιά, Νά μάθω ποιές σ'άς κυβεργούνε Μοίρες!

Αυτό τὸ Φῶς, τὸ χρώμα τὸ λευκό σας, Μοῦ λέν για μιὰ γαλήνη όνειρευτή! Πάρετε, κλείσετε και μένα εντός σας.

Ποῦ νάναι ἡ "Αλήθεια τάχα, ποῦ τὸ ψέμμα; Κρύβεται ἡ πιδ βαθύτερη πληγή Πολλές φορές κάτω απ' τὸ ἥπιο βλέμμα!

"Ω, τῆς Ζωῆς περαστικὴ Διαβάτη, Κόσμος σὲ περιβάλλει έξωτικὸς Ποῦ δεν άντέχει σὲ περιεργὸ μάτι.

"Ας ἦσανε και τ' "Ονειρο κι' ἡ "Ιδέα "Όλα, μακριά κοντά, μέσα σὲ Φῶς, Εὐγενικά να μένανε κι' ὥραία!

MARIA M. ΦΙΛΑ ΓΑ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ συνεργάτης του «Εθνους», ο κ. Κορν. Ποιητίδης, έκαμε τελευταία μιὰ άπρόοπτη άποκάλυψη: "Ολες αυτές τις εκπληκτικές έφευρέσεις που πραγματοποιήθηκαν στις ήμέρες μας, τις προφήτεψαν έδῶ και τριάντα χρόνια τὰ Διαπλάσδουλα! Κι' ιδού πῶς: Τό 1906, ἡ Διάπλσις, για την «Κυριακή» της — και «Κυριακές της Διαπλάσεως» γίνονταν τότε συχνά — έδωσε την έρώτηση αυτή: «Πῶς φαντάζεσθε ότι θά είναι ο κόσμος μετά είκοσι άκόμα αῶνες, δηλαδή περί τὸ έτος 4000 μ. Χ. ;». Τὰ Διαπλάσδουλα βάλθηκαν να φαντασθῶν, να προφητέψουν: και χωρίς φόβο να διαφυσθῶν — παρατηρεῖ ο κ. Ποιητίδης — γιατί τὸ 4000 μ. Χ. ήταν πολύ μακριά, είπαν τὰ πιδ παράξενα, τὰ πιδ άπίθανα τὰ πιδ άδύνατα πράγματα. "Η Διάπλσις, στην κρίση της, συνώψισε ἡ δημοσίευσε δάκερες όλες σχεδόν τις άπαντήσεις, και πολλές εικονογραφημένες. Κι' ο κ. Ποιητίδης, φυλλομετρώντας ίσως τυχαία τὸν τόμο «Διάπλάσεως» τοῦ 1906, σταμάτησε στις άπαντήσεις αυτές, που προφήτευαν τόσα θαυμάσια για τὸ έτος 4000, είδε πῶς πολλά απ' αυτά πραγματοποιήθηκαν κιόλα πριν περάσουν τριάντα χρόνια, και τὸ πράγμα τοῦ φάνηκε τόσο περίεργο κι' ένδιαφέρον — παιδιά να γίνονται «μικροί "Ιούλιοι Βέρν και Ουέλλς» — ὥστε έγραψε στην έφημερίδα του ένα μεγάλο άρθρο, που τὸ συνοδεύουν μάλιστα και τρία... προφητικά σκίτσα από την «Κυριακή» εκείνη.

"Ο κ. Ποιητίδης σταματᾶ πρώτα στην άπάντηση κάποιου Διαπλάσδουλου, που προφητεύει για τὸ 4000 μ. Χ. τὸ «γραμμοφωνο-περιοδικό». Οι συνδρομητές του δηλαδή θά λάβαιναν, αντί για φυλλάδιο, ένα δίσκο, που θά τὸν έδαζαν στο γραμμόφωνό τους και θά κ ο ὺ γ α ν τὸ μυθιστόρημα, τὸ διήγημα, τὸ άρθρο κι' όλα τάλλα περιεχόμενα τὸ περιοδικού τους. "Αλλ' από τότε έγινε κάτι καλύτερο: ἡ «ραδιοεφημερίδα». Σήμερα, τὸ παλιό εκείνο Διαπλάσδουλο άκούει στὸ ραδιόφωνό του όλα τὰ νέα της ήμέρας, και τὰ τωρινὰ Διαπλάσδουλα άκούουν από τὸ Μπάρι την "Αθηναϊκή "Επιστολή, την προκήρυξη ἡ τίποτελέσματα ένδς Διαγωνισμού, και πρὶν λάβουν άκόμα τὸ φυλλάδιο της «Διαπλάσεως» που τὰ

έχει! Δεν έπραγματοποιήθηκε λοιπόν, μέσα σὲ 30 χρόνια, βελτιωμένη μάλιστα κι' έπηξημένη, ἡ προφητεία;

"Αλλο Διαπλάσδουλο προφητεύει πῶς μετά είκοσι αῶνες ὅλη ἡ τ ο ὺ α λ έ τ τ α θά γίνεται μηχανικά. Θά πλυνόμαστε, θά ρωματιζόμαστε, θά χτενιζόμαστε, θά ντυνόμαστε, θά βουρτσιζόμαστε... ὅλο μὲ μηχανές. ("Οχι δηλαδή έμεις, αλλά οι άνθρωποι τοῦ 4000). Και στέλνει μαζί κι' ένα σκίτσο που παρουσιάζει τὸ μπουντουάρ που κάνει τὴν τουαλέττα της μιὰ κυρία, γεμάτο από μηχανήματα. "Αλλά τὸ σκίτσο αυτό δεν θυμίζει τὰ σημερινὰ κομμωτήρια, μὲ τὰ πολύπλοκα μηχανήματα, που οι κυρίες κατάρνουν τὰ μαλλιά τους... π ε ρ μ α ν ά ν τ; Νά λοιπόν που κι' αυτή ἡ προφητεία πραγματοποιήθηκε, τουλάχιστο ἔν μέρει.

"Αλλος μικρὸς προφήτης προλέγει πῶς τὸ 4000 μ. Χ. ο θάνατος θά έχη καταργηθεῖ. "Αν πεθάνη κανένας... κατά λάθος, θά τὸν κουδαλοῦν άμέσως τὲ μιὰ «Κλινική πρὸς άνάστασιν νεκρῶν», κι' από εκεί θά βγαίνη... ζωντανός, όπως από τις κοινές Κλινικές βγαίνουν υγιείς οι άρρωστοι. Μ' όλες τις προόδους τῆς "Ιατρικῆς, δεν μπορούμε βέβαια να πούμε πῶς ἡ προφητεία αυτή πραγματοποιήθηκε. "Αλλά παιδες έγ-

γαταί πῶς δεν θά πραγματοποιηθῇ κι' αυτή μετά χίλια ἡ δυο χιλιάδες χρόνια;

Νά τώρα μιὰ άλλη, τὸ ίδιο σχεδόν τολμηρή, που πραγματοποιήθηκε: "Ενα Διαπλάσδουλο προφητεύει την «Ευμορφίνη», δηλαδή κάποιον φάρμακο, που θά κάνει ὥρατο και τὸν πιδ άσχημο άνθρωπο, «άγγελο και τὸν διάβολο άκόμα». Κι' ο κ. Ποιητίδης θυμίζει τὰ σημερινὰ «"Ινστιτούτα Καλλονῆς». Δεν είναι μιὰ άρχή πραγματοποίησης; Σ' αυτά δεν έ π ι σ κ ε υ ά ζ ο υ ν τ α ι, και με φάρμακα και με μηχανήματα και μ' έγχυρίσεις, όλες σχεδόν οι σωματικές άσχημίες; Κι' αν οι διάβολοι δεν γίνονται άγγελοι, δεν γίνονται τουλάχιστο... άνθρωποι οι άλλοίθωροι, οι καμπούρηδες, οι ραιβοσκελεις, ἡ εκείνοι που έχουν προεξέχοντα δόντια, στραβή μύτη και πανάδες ἡ πιτσιλιάδες στὸ πρόσωπο; "Ας μὴν ξεχνάμε και τις «πλαστικές» λεγόμενες έγχειρίσεις. Μ' αυτές, πολλοί σημερινοί γιατροί γιατρέουν, εξαλείφουν όλες τις δυσμορφίες, και προπάντων στην "Αμερική, τὴ χώρα τῶν θαυμάτων... "Αλλά τὸ άρθρο τοῦ κ. Ποιητίδης δεν σταματᾶ έδῶ. "Αναφέρει κι' άλλες πραγματοποιημένες προφητείες, που θά τις ιδούμε στο έρχόμενο.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΖ'.

"Ο Μυταράκης δεν ικανοποιήθηκε από την άπάντηση τοῦ πατέρα του. «Τὰ φτερά — συλλογίστηκε — χρησιμεύουν για δημοφιλία μὰ ἡ δημοφιλία τί χρησιμεύει; "Α, μπά! για κάτι άλλο θά τὰ έχουμε». Κι' εξακολούθησε νάπορῇ και νά ρωτᾷ "Ετσι ρώτησε και τὴ Μακρόλαιμη τὴ χήνα, που τὴ βοήκε να κάνει τὸ μπάνιο της στὸ βάλτο. Κι' ἡ χήνα τοῦ είπε:

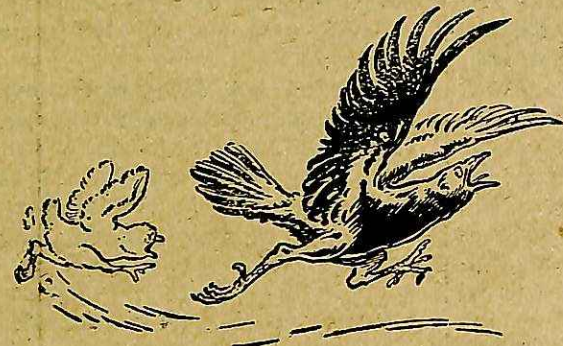
— Τὰ φτερά, παιδί μου, είναι για τὴν υπερασπισή μας. "Υπερασπιζόμαστε μ' αυτά τὸν έαυτό μας. Τρομάζουμε τὸν έχθρό μας και τὸν κάνουμε νά φεύγῃ.

— Μά πῶς γίνεται αυτό; ρώτησε ο Μυταράκης, που τοῦ άρεσε ἡ άπάντηση.

— Νά, έτσι! αποκρίθηκε ἡ χήνα' ιδὲς έδῶ! Κι' άπλωσε άξαφνα τὰ φτερά της, τέντωσε τὸ λαιμό της, φούσκωσε, έγινε ένα τέρας και βγαίνοντας από τὸ βάλτο, ὥρμησε κατὰ τοῦ Μυταράκη με τέτοια μανία, που ο μικρὸς φοβήθηκε άληθινὰ και τάβαλε στὰ πόδια φωνάζοντας:

— Μάννα μου! ἡ χήνα άγρίεψε!...

"Εμαθε όμως επιτέλους σὲ τί χρησιμεύουν τὰ φτερά. Και τὴν άλλη μέρα, άμα είδε τὸν κόρακα από μακριά, άπλωσε κι' αυτός τὰ φτερά του, φούσκωσε, έγινε σά μπάλα, πήρε φόρα κι' έτρεξε κατὰ πάνω του. "Ο κόρακας, άνυπόπτος, καθώς είδε άξαφνα τὴν "άσπρη, έκίνησε μπάλα να τὸν

αναγυρίζοντας ντροπιασμένος για τὸ φόβο του. Δὲ σὲ γνῶρισα.

— Μὲ φοβήθηκες ὅμως καὶ τῶσκάσε, ἀποκρίθηκε ὁ Μυταράκης. Ἄν δὲν εἶχα φτερά, καὶ σὺ ἦσουν ἐχθρός, θὰ σ' ἔκανα ποτὲ νὰ φοβηθῆς;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔκαναν ἀπὸ δέκα φορὲς χωριστὰ ὁ καθένας τοὺς τὸν λογαριασμὸ ποιά στιγμή πρέπει νὰ ξεκινήσουν: Στὶς εἴκοσι τρεῖς ὥρ., σφραγίσαντες τὰ πέννητα, δευτερόλεπτα καὶ τρία δέκατα τοῦ δευτερολέπτου (ὥρα τῆς Γῆς) ἔπρεπε νὰ κατεβάσουν τὸν μοχλὸ.

Ἐλπίσαν πὺς θὰ μπορούσαν γιὰ μεγαλύτερη ἀκρίβεια νὰ βασισθοῦν στὸ πέρασμα τοῦ Ἀρκτούρου ἀπὸ τὸ Ζενίθ. Γιὰ κακὴ τους τύχη ὅμως, ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ σύννεφα καὶ ἀστρά δὲν φαίνονταν καθόλου. Ἡ μοῖρα τοὺς λοιπὸν, ἡ ζωὴ τοὺς καὶ τὸ μέλλον τοὺς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια τοῦ χρονόμετρου.

Κατὰ τὶς ἑνδεκα ὥρ., τὸ βράδυ, δηλ. στὶς 23 ὥρ., σηκώθηκε ἕνας δυνατὸς ἀνεμὸς, πὺς μέσα σὲ λίγα λεπτά ἐσάρωσε ὅλα τὰ σύννεφα.

— Νὰ ὁ ἀστὴρ τοῦ Βέγα, νὰ ἡ Δύρα, φωνάζει ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ πὺς εἶναι ἐγκαταστημένος στὸ τηλεσκόπιο.

Κι' ἀλήθεια, ὅλοι οἱ ἀστερισμοὶ φαίνονται. Ὁ Ἑρρίκος τοῦ λέει.

— Πάρτε τὸν μεσημβρινὸ, καὶ μόλις ὁ Ἀρκτοῦρος παρουσιασθῇ μὲς στὸ φακό, μοῦ φωνάζετε «Πορ».

— Ναι, ναι, λέει ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ μὲ ἀφηρημένο ὄψος, γιὰ τὸν ἀπασχολεῖ ἡ ἐμφάνιση ἑνὸς νέου ἀστρου μὲ ἐξαιρετικὴ λάμψη ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τῆς Παρθένου, καὶ χίλιες ἀπορίες γεννιοῦνται σὸ μυαλό του.

Ἡ ὥρα εἶναι εἰκοσιτρεῖς καὶ τριάντα.

Ὁ Ἑρρίκος ἔχει τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ καθηγητὴς κάθε ἄλλο κοιτάζει πα-

ρὰ ἐκεῖ πὺς πρέπει, μὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνος εἶναι ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ καὶ αὐτὸς εἶναι ἕνας νεαρὸς ἀστρονόμος ἀγνωστος, δὲν τολμᾷ νὰ πῇ τίποτε.

Ὡστόσο ὅταν βλέπῃ πὺς τὸ χρονόμετρο ἔχει φθάσει στὶς εἰκοσιτρεῖς καὶ σφραγίσαντες τὰ πέννητα καὶ παρακαλεῖ τὸν καθηγητὴ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδεία νὰ κοιτάξῃ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ τηλεσκόπιο.

«Πῶς, πῶς, λέει ὁ καθηγητὴς, εὐχαρίστως, τί νομίζετε πὺς εἶναι; Ἐγὼ λέω πὺς εἶναι ἀστὴρ δευτέρου μεγέθους».

Τότε μόλις ἀντιλαμβάνεται ὁ Ἑρρίκος πὺς ὁ καθηγητὴς εἶχε ξεχάσει ὁλόκληρὴ τὴν ἐντολὴν πὺς τοῦ ἀνέθεσαν. Ἕνα λεπτό μόλις τοῦ μένει γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν θέσιν τοῦ Ἀρκτούρου, μὰ γιὰ τὴν κακὴν του τύχην ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνα περαστικὸ σύννεφο σκεπάζει τὸ ἀστὴρ. Τότε ὁρμᾷ καὶ πάλι στὸν πίνακα μὲ τὰ κουμπιά καὶ βλέπει ὅτι τὸ χρονόμετρο δείχνει εἰκοσιτρεῖς ὥρες, σφραγίσαντες τὰ πέννητα καὶ σφραγίσαντες δευτερόλεπτα. Δὲν μένουν πιά παρὰ δώδεκα δευτερόλεπτα καὶ τρία δέκατα.

Τὴ στιγμή πὺς πιάνει τὸν μοχλὸ γιὰ νὰ τὸν κατεβάσῃ, ὁ Ἑρρίκος κλείνει τὰ μάτια, γιὰ τὸ αἰσθάνεται πὺς θὰ λιποθυμήσῃ.

Κι' ἀλήθεια, τὸ τράνταγμα ἀπὸ τὴν ἐκρηξὴν ἦταν τούτῃ τὴ φορὰ ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἀπὸ τῆς ἄλλης.

Συνήλθαν βέβαια οἱ ἐπιβάτες τῆς βολίδας, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ὥρες, καὶ ὅταν σηκώθηκαν ἦσαν καταμωλωπισμένοι καὶ τοὺς πονοῦσαν ὅλα τοὺς τὰ μέλη. Ὁ Ἄρης ὅμως φαί-

νόταν σὰν ἕνας μεγάλος μαῦρος δίσκος στὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ πὺς γινόταν ὁλόενα καὶ μικρότερος.

Ἡ ἑλξὶς τοῦ πλανήτη δὲν ἔφθανε πιά ὡς τὴ βολίδα τοὺς, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔτρεχαν πιά μὲ δική τους κινήσει δὴν δύναντο ἀλλὰ ἐπεφταν στὸ κενό, ἀρχισαν κίβλας νὰ αἰσθάνονται τὶς συνέπειες.

Τὰ πόδια τοὺς δὲν πατοῦσαν πιά στερεὰ στὸ πάτωμα, δὲν μπορούσαν πιά νὰ διευθύνουν τὶς κινήσεις τοὺς. Πότε πετάγονταν ἀπὸ τὸ ἕνα πλάγι τῆς καμπίνας στὸ ἄλλο, πότε ἔμεναν μετέωροι στὴ μέση. Καὶ μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ πὺς τοὺς ἔκαναν τόσο νὰ ὑποφέρουν, εἶχαν καὶ τὴν ἀδιάκοπη ἀγωνία ἂν οἱ ὑπολογισμοὶ τοὺς ἦταν σωστοί, ἂν εἶχαν ξεκινήσει τὴν ὥρα πὺς ἔπρεπε, ἂν θὰ ἔφθαναν ποτὲ στὴ Γῆ καὶ δὲν θὰ πέθαιναν ἀπὸ πείνα ἢ ἀπὸ ἀσφυξία μέσα σ' αὐτὸ τὸ σιδερένιο κουτί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Γῆ!.. Γῆ!..

Ἐνενήντα μέρες μποροῦν νὰ φανοῦν ἀτελείωτες ὅταν εἶναι ἡμέρες ἀναμονῆς: ὅταν ὅμως εἶναι ἐνενήντα μέρες ἀγωνίας, τότε εἶναι ἀφόρητες! Τρεῖς μῆνες ὁλόκληρους μέσα σὲ μιὰ μικροσκοπικὴ καμπίνα, μὲ τὴν ἀδιάκοπη ἐρώτηση: Θὰ φθάσουν στὴ Γῆ, ἢ θὰ περάσουν ἀπὸ κοντὰ τῆς καὶ θὰ χαθοῦν μέσα στὸ ἀπειρο;

Αὐτὴ τὴν μαρτυρικὴν ζωὴ πέρασαν οἱ πέντε ἀστροναῦτες μέσα στοὺς τρεῖς μῆνες πὺς μεσολάβησαν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν τοὺς ἀπὸ τὸν Ἀρη. Στὴ δυσφορία πὺς τοὺς προκαλοῦσε ἡ ἐλλείψῃ τῆς βαρύτητος, πὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν συνειθίσουν, ἤρθε νὰ προστεθῇ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὸ μαρτύριο τῆς πείνας.

Πολὺ γρήγορα οἱ πέντε ἐπιβάτες ἀναγκάστηκαν νὰ περιορίσουν τὸ καθημερινὸ τοὺς μερίδιο τῆς τροφῆς. Μιὰ βδομάδα μόλις μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τοὺς ἀπὸ τὸν Ἀρη, δύο ἀπὸ τοὺς πέντε εἶχαν ἀρρωστήσει καὶ δὲν σηκώνονταν καθόλου ἀπὸ τὶς κουκέτες τοὺς: ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ καὶ ὁ Βαρνάβας.

Ὁ Βαρνάβας ἀναστενάζε κάθε τόσο, πὺς νόμιζε κανεὶς ὅτι τοῦ θάινει ἡ ψυχὴ του. Τὴν πρώτη ἡμέρα ἦταν ἀξιολύπητος. Τὴ δεύτερη ἔγινε ἐκνευριστικὸς. Ὑστερα κατάντησε φρικτὸς καὶ στὸ τέλος ἀνυπόφορος. Οἱ βόγγοι τοὺς καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ τοὺς ἀντηχοῦσαν ὅλη ὥρα στὴ στενὴ καμπίνα καὶ δὲν ἤξερε κανεὶς πὺς νὰ πᾶν ἐπιτέλους νὰ χωθῇ ὥστε νὰ πᾶν πιά νὰ τοὺς ἀκούῃ.

Ἡ Καίτη, μέσα σὲ δύο μῆνες, εἶχε

ἀδυνατίσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε τὰ φορέματά της τῆς κρέμουνταν ὡς στὰ πόδια. Τὰ μάγουλά της εἶχαν γουθώσει καὶ τὰ μάτια της φαίνονταν σὰν νὰ εἶχαν μεγαλώσει σὲ σημεῖο ὑπερβολικὸ.

Μὰ οὔτε ὁ Ἑρρίκος οὔτε ὁ Ἀνδρέας βρίσκονταν σὲ καλύτερο σημεῖο. Ὁ ἕνας ὅμως μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴ λυπήσῃ τὴν Καίτη καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξαναῖδῃ τὴν Ἀντουανέττα, ἔδρισαν τὴ δύναμιν νὰ ἐπιβάλλονται στὸν ἑαυτὸ τοὺς καὶ νὰ μὴ δείχνουν πόσο ὑπέφερον σωματικῶς.

Μολαταῦτα ὁ Ἑρρίκος δὲν αἰσθάνονταν τὴ δύναμιν νὰ καθῆται στὸ τηλεσκόπιο καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὸν οὐρανὸ περισσότερο ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας. Μόλις δοκίμαζε νὰ τὸ κάμῃ, τὸν ἐπιανε ζάλη καὶ τὰ μάτια τοῦ θάμπωναν. Ἔτσι, καθὼς ὁ κ. Μπάτλερ βρίσκονταν κατὰκοίτος ἀπὸ τὶς πρώτες κίβλας ἑβδομάδες, δὲν ὑπῆρχε πιά κανένας στὴ βολίδα ἱκανὸς νὰ κἀνῃ τὶς παρατηρήσεις καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς πὺς χρειάζονταν γιὰ νὰ μάθουν ἂν ἀκολουθοῦσαν τὸ σωστὸ δρόμὸ καὶ σὲ τί σημεῖο βρίσκονταν.

Τὴν ἑβδομηκοστὴ ἡμέρα τὸ ἡλεκτρικὸ ἔσθυσε μέσα στὴν καμπίνα. Ἐδῶ τυχῶς δὲν εἶχε πάθει τίποτε ὁ μοτέρ γιὰ τὴν οἱ μηχανὲς τοῦ δελφίνου ἐξακολουθοῦσαν νὰ λειτουργοῦν. Μὰ οἱ δύο νέοι ἦσαν τόσο ἀδύνατοι ὥστε δὲν μπορούσαν οὔτε κἀν νὰ κουνήσουν τὰ χέρια τοὺς, ὅχι νὰ διορθώσουν τὴ βλάβην, ἔτσι οἱ ἐπιβάτες τῆς βολίδας ἦσαν καταδικασμένοι στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι, ἴσως γιὰ πάντα.

Ἐβλεπαν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ἀστρά νὰ λάμπουν σὰν διαμάντια στὸ μαῦρο φόντο τοῦ οὐρανοῦ, δίχως νὰ τοὺς φωτίζουν καθόλου. Μέσα στὶς παρακρούσεις πὺς τοὺς ἐπιαναν ὥρες-ὥρες, μπερδεύαν τὶς λάμψεις τῶν ἀστρων μὲ τὴν λάμψην πὺς σκόρπιζαν οἱ ἀριθμοὶ τῶν διαφόρων μοχλῶν πὺς ἦσαν ἀλειμμένοι μὲ μιὰ φωσφοροῦχο οὐσία γιὰ νὰ ξεχωρίζουν καὶ μέσα στὸ σκοτάδι ἀκόμη.

Δὲν ἤξεραν πιά οὔτε πὺς βρίσκονταν, οὔτε ἀπὸ πόσον καιρὸ ἔπεφταν ἔτσι: μέσα στὸ διάστημα. Στὶς ὥρες τοῦ πυρετοῦ ξεχνοῦσαν νὰ σημειώνουν τὰ εἰκοσιτετράωρα καὶ τώρα δὲν εἶχαν πιά κανένα μέσο γιὰ νὰ υπολογίσουν τὸν χρόνον πὺς πέρασε. Τὰ λεπτὰ τοὺς φαίνονταν συχνὰ σὰν αἰῶνες. Καὶ ἄλλοτε πάλι περνοῦσαν ὥρες καὶ τοὺς φαίνονταν πὺς ἦσαν στιγμές. Τὸ μόνο πὺς τοὺς συγκρατοῦσε ἀκόμη στὴ ζωὴ ἦταν ὁ θυμὸς ἐκεῖνος ἀπὸ τὰ χόρτα τοῦ Ἀρη, πὺς εἶχαν φροντίσει νὰ τὸν ἀποθηκεύσουν

σὲ ἀρκετὴ ποσότητα. Μόλις ἔπιναν λίγες γουλίες, ἡ δίψα ἔπαυε νὰ τοὺς καίγῃ τὸν λαιμὸ καὶ ἡ πείνα νὰ τοὺς θερμίζῃ τὰ σπλάχνα. Τὸ μυαλό τοὺς ξεκαθάριζε καὶ τὰ μάτια τοὺς ξεθάμπωναν. Μὰ κι' αὐτὸν ἔπρεπε νὰ τὸν μεταχειρίζονται μὲ εὐνομία γιὰ τὴν κινδύνους νὰ σωθῇ.

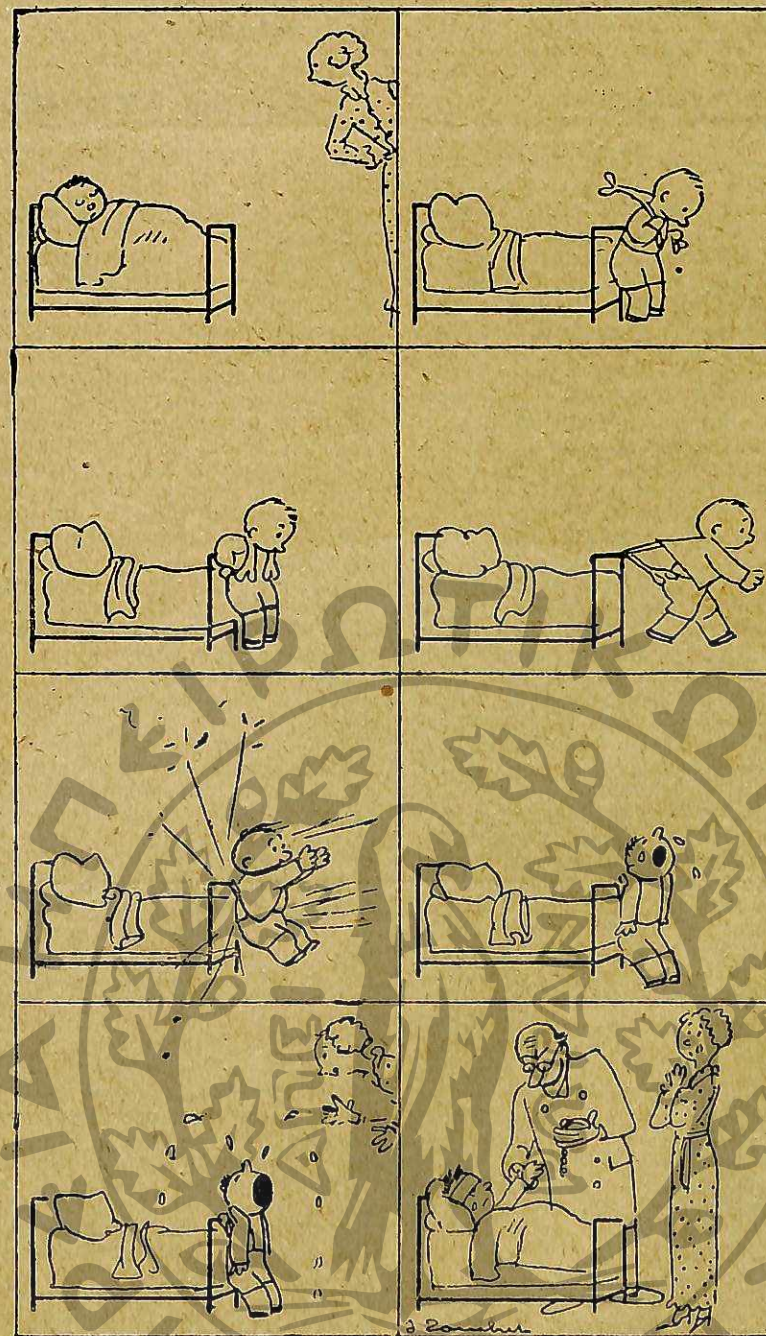
Ὁ Ἀνδρέας ἔβλεπε μὲς στὸν ὕπνον ὅπου βρίσκονταν βυθισμένος ὅλα τὰ

μαχαίρια καὶ τὰ φαλλίδια τοῦ κόσμου νὰ τοὺς σχίζουν τὰ ἐντόσθια, ὅταν ξόπνησε ἀπότομα μουσκεμένους στὸν ἰδρώτα, σὰν νὰ εἶχε μείνει ὥρες ὁλόκληρες ἐκτεθειμένος στὴ βροχή.

Νοιώθοντας ἀφόρητους πόνους στὸ στομάχι τοῦ ἔβαλε ὥστόσο ὅλη του τὴ δύναμιν γιὰ νὰ διώξῃ τοὺς βασανιστικούς αὐτοὺς ἐφιάλτες.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΒΣΟΥΛΗ

ΤΙ ΝΑ ΕΠΑΘΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ;
ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 8 ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕ ΔΙΓΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ Τοτός: — Βοήθεια!.. — Ἡ μαμά: — ὦ, δυστυχία! δὲν μπορεῖς νὰ περπατήσεις; — Ὁ γιατρός: — Περίεργο; τί νὰ ἐπαθε αὐτὸ τὸ παιδί;

ραστικά· τώρα βέβαια θα είσαι σηκωμένος·)
Θηριοδαμαστήν (κι' εγώ είμαι πολύ ευ-
χαριστημένη· σε συγχαίρω για το λίαν κα-
λώς· ευχαριστώ που θα φροντίσεις και για
τη διάδοσή μου.) 'Αττε 'Ιράμ (Έστειλα·
πώς πάει τώρα το μυαλό ; . .) Γκουστάβ
Φραϊλχ κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 10
Αυγούστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 283ου Διαγωνισμού Λύσεων.
Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δέχται μέχρι της
21 'Οκτωβρίου.

453. Δεξιόγραφος

Του σώματός μας μέλος
Με τάρθρο του προφέρω,
Και δοξασμένο γέρο
Τυφλό άκούω στο τέλος.

Χρυσό θεμίο
454. Μεταγραμματισμός
Κάποιος της Θήβας βασιλιάς
'Αλλάζει το κεφάλι,
Και κάποιος απ' τους δώδεκα
(Δε λέω ποιούς) προβάλλει.

Χοντροκέφαλος
455. Διπλούς 'Αναγραμματισμούς
Μιά της Σεργίας βασίλισσα
'Αναγραμματισμένη
Πώς είναι ή ίδια κλαίγεται
Πολύ δυστυχισμένη.
'Αλλά και πάλι τδνομα
'Αν τάναγραμματίσης,
Κοσμητικό μεγάφυλλο
Φυτό θα σχηματίσης.

456. Παλαιόν Αϊνιγμα
Τρείς με κρατούν όταν γεννώ,
'Αλήθεια πρώτα πίνω
Μαύρα τὰ κάτω τὰ παιδιά
Και πίσω μου τάφινω.

457. Κυβόλεξον κεκρυμμένον και
άντεστραμμένον.

*** Είς τὰς κάτωθι φράσεις άνα-
*** γινώσκονται άντεστραμμένα
*** — άνά μία εις έκάστην — αί
*** τέσσαρες λέξεις αί όποίαι θά-
ποτελέσουν τὸ Κυβόλεξον, όπου θάνα-
γινώσκονται όριζοντίως και καθέτως
αί αύται.

1.—Τιμωρεί ή Θέμις τούς άδίκους.
2.—'Ο έπιμελής προβιβάζεται με δέκα.
3.—Αί έθνικαί δυνάμεις μῆς προα-
σπίζουν.

4.—Πονηρά μή λέγς μῆδ' άκουε.
'Αφανής 'Ηρώας

458. Κρυπτογραφικόν
123456728930 = Ρωμ. αυτοκράτωρ.
2348076 = Τσακική βασίλισσα.
3160030 = Πόλις της Ευρώπης.
4298 = Κράτος της 'Ασίας.
52939 = Φυτόν.
65230 = 'Απλανής.
76530 = Νήσος του Αιγαίου.
812439 = Δέν εύλογείται.
96030 = Γεωγραφικός όρος.
0242930 = Νήσος του Αιγαίου.

459—461. 'Επανόρθωσις και Συμ-
πλήρωσις φράσεων

1.—Κάν' όμελέττα. . .
2.—'Ο Τρώς 'Ασίας. . .
3.—Μιμού τούς κύκνους. . .
Λευκοπυργιώτης

462 'Ακροστιχίς εξ 'Αντιθέτων
Νά εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι
λέξεων τοιαύτα,ώστε τὰδεύτερα αυτών
γράμματα νάποτελουν περίφρον όρος.
έναρξίς — κάκιστον — όρθόν — άσχημον
— δειλία — νίκη.

Δοξασμένο 'Ακρωτήρι

463. Μικτόν

δς· αωω - αωω - τσν - η· ειει.
Μουσικήτης 'Απόλλων

464. Γρίφος

3 σά Γη άδω
υ υ
υ υ
'Αρτανιάν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 23

257. Καμέλια (κᾶ, μέλι, α). — 258.
Χίος·χάος.—259. Πύλη·λύπη — 260. 'Ο
αυλός, ή αυλή.—261.

262. ΤΣΕΧΟΣΔΟ·
Α Π Κ ΒΑΚΙΑ (σέβας, έλαία,
Σ Ε Ρ Χίος, όβελις, Λέσβος,
Π Λ Ο Η Βολιβία, 'Αλάσκα, Κα-
Γ Κ Α Π Α Ν Η βάλλα, ίκτίς). — 263-267.
Διά του Υ: τύπος, τύ-
φος, τεύχος, δρυμός,
ύαλος.—268. 'Ο Α. ελ-
χε 30 γραμματόσημα
και δ Β. 20 (30+10=

40, 20+15=35). — 269. Μνήσθητί μου.
Κύριε (μν εις θι, τί, μ' ου κυ, ροι αι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἄπλα στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ή λέξις· με παχέα δέ στοιχεῖα
δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1, 50. 'Ο χωριστός
στίχος δρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τὰ
διπλά. 'Η προπληρωμή είναι ἀπαραίτητη.

[ΑΖ'—562]

Γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου, Φοίβη, σοὺ εὖ-
χομαι χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα.
Σφουγγαράς

[ΑΖ'—563]

Προκηρύσσομεν διδραχμον μηνιαίον
διαγωνισμόν ἡθοποιῶν. Δίσις: ε' Αἰτ-
τήτους, Πόσι Ρεζάντι, Κέρκυραν.

«ΑΗΤΗΤΟΙ»

[ΑΖ'—564]

Καθ' ὕπνου δ Κόμης 'Οπλιγκαντὸν
ὄνειρεύεται νάποκαλύψῃ τὸν Σίλλερ.
Εὐνὰ έτοιμος νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄ-
νειρά του. Πόσον ὁμως τὸν ἐμποδίζει ή
(1Ζ—267) ! ! ! ! ! . . . —'Όσα δέ φτά-
νει ή ἀλεπού τὰ κάνει κρεμαστήρια. —'Ό-
σα δέ φάνει δ Κόμης. . . ; ; ; 'Απλούστα-
τα ! ! ! ! ! . . . [ΑΖ'—267] ! ! ! . . .

'Υδραίοπουλο, Θηριοδαμαστής

[ΑΖ'—565]

Γιὰ σας, μεγάλη Διαπλάσπουλα. Με
χαρά περιμένω γράμμα σας στη διεύ-
θυνση: Χαρίκλειαν Χατζηανέστη, 'Αστρους
52, 'Αθήνας.

ΑΝΤΑΡΤΗΣ

[ΑΖ'—566]

Ανδρούζαν, Κίτρινην 'Αράχνην, Γιατί,
Γκλόριαν, 'Αγγορολογώτατον, Σαρ-
πιδόνα, θερμά ευχαριστώ όλους σας για τή
χαρά που μου προξενείτε με τὰ ευγενικά
σας γράμματα.

Εὐάννα

[ΑΖ'—567]

ΠΡΟΣΟΧΗ: Προκηρύσσομε διήμνο δια-
γωνισμόν σύνθεσης σταυρολέξων. Συμ-
μετοχή διδραχμη. Βραβεῖα δύο έκλεκτά
για τὰ ὀραιότερα και δυσκολώτερα σταυ-
ρολέξα. Δικαίωμα προαιρετικό βραβευθέν-
των να έγγραφούν στο Σύνλογό μας. Περι-
μένομε από όλους· εις: Πρίγκ. τῶν
Δολλαρίων, 'Αγκάθι, Κύριον του Ντάνσιγκ,
Κόμητα 'Οπλιγκαντῶν, Στέφανον τῆς Δόξης,
Πρίγκηπέσσα, Βλάση 'Αειθαλή. Διεύθυν-
σις: Μαργαρίταν Λαμπράκη, Μαυρογένη
12 Α. 'Αθήνας. «ΝΕΑΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ»

[ΑΖ'—568]

Λόγω άποχωρήσεως τῆς 'Αντιπροέδρου
και τῆς Γραμματέως ἐκ τοῦ Συνλό-
γου μας ἀναλαμβάνει καθήκοντα γραμ-
ματέως ή Τριανταφυλλένια, ή όποία και
έκτελεῖ καθήκοντα Ταμίου.

Νεανική Δρασις

[ΑΖ'—569]

Με μεγάλη χαρά ἀναγγέλλομεν ότι δ
άγαπητός μας Σφουγγαράς ἀναλαμ-
δάνει παθήκοντα αντιπροέδρου.

«Νεανική Δρασις»

[ΑΖ'—570]

Ο Γκουστάβ Φραϊλχ, ή Αύντα Μπαά-
ροβα και ό Γαλανός Ναύαρχος δια-
γράφονται ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συνλόγου,
λόγφιδίχης των ἀπειθήσεως.

«Νεανική Δρασις»

[ΑΖ'—571]

Ηλέκτρα, Μαργαρίτα, γιατί δὲν ἀπαν-
τήσατε; Δέχεσθε, ή όχι; 'Απαντή-
σατε με άγγελία.

«Νεανική Δρασις»

[ΑΖ'—572]

Με μεγάλη μας χαρά δεχόμεθα τίς ά-
γαπητές Χρυσόθεμιν και Γαλαξιδιώ-
τικο Καραβί, στο σύνλογό μας ως μέλη.

«Νεανική Δρασις»

[ΑΖ'—573]

Εμέλ, ή μηχανή σου έκανε θαύματα
στο Collège. 'Η Ivette δέ φάνηκε ά-
κόμα.

Νινέττα

[ΑΖ'—574]

Τζεϋλάν, πέρασα τέλεια. 'Ηταν ή Κλειώ
κι' ή 'Αλίκη κι' οι λουιές. Μόνο συ
έλειπε απ' τήν παρέα.

Νινέττα

[ΑΖ'—575]

Χαιρετώ όλους·ς. Κόμησσα 'Οπλιγ-
καντῶ=Κλειώ Σδούγκου. Πρώτος κε-
ραυνός.

Λογχοφόρος τῆς Βεγγάλης

[ΑΖ'—576]

Σίλλερ, λάθος κάνεις. Είπα ότι σέ γνω-
ρίζω κι' όχι ότι θα σάποκαλύψω. 'Αφού
ὁμως τὸ θέλεις . . . ὁποχωρῶ ! Λέγεσαι :
'Ασομότης ! Θέλεις κι' άλλους ; Νίκης
Στέφανος ! 'Ασομότης, Μαρία Στούαρτ
= 'Ασομότης. . . 'Εγποταγή ή θάνα-
τος ! ! !

Τὸ Μωρουδέλι ! ! !

(ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ)

[ΑΖ'—577]

Ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά με όλους·
ες. 'Απαντῶ τάχιστα. Στείλτε πρῶ-
τοι στη Δ/ση: Πέτρον 'Αγγελόπουλον,
Τερψιχόρης 6, Παλαιόν Φάληρον.

Πρόμαχος τῆς 'Ελευθερίας

[ΑΖ'—578]

Ζακυνθινούλα, πώς πέρασες στο Φάλη-
ρο ; Με τὸ νέο νόμο έτοιμάζεσαι κι' δ
Σπυράκης, ή ;

Χρυσόθεμις

[ΑΖ'—579]

Συριανέ, πότε θάρθης στη Σύρο ; Θυμά-
σαι τίς κωμικοτραγικές [ΑΖ'—461] —
[ΑΖ'—469] . . . ; Τί γελούεις ! . . .

'Υδραίοπουλο

[ΑΖ'—580]

Υδραίοπουλο. . . χρόνια πολλά. Εβφη
Καλλιθεάτις, ποία ή διεθνοίς σου ;
Θηριοδαμαστής

[ΑΖ'—581]

Συριανέ, είσαι δ Κωνσταντίνι ΔΗΣ
και μάθε ότι είναι δύσκολο να κρυ-
φθῆς από τόν ; 'Υποπλοίαρχον Κρίστιαν

[ΑΖ'—582]

Πρωτομπαγιοντάς στην κίνησιν τῆς
Διαπλάσεως, χαιρετώ όλους·ς.
'Αττε 'Ιράμ, σε έβρω, είσαι ή Μ. . . . α
Μι. Νά συνεχίσω ; 'Ορεσιβία